

Viera Šlesingerová A Její Kamarádka Duca Robinsonová Na Výletě

Tuhle fotografii pořídil tatínek, když jsme byli na výletě v Malých Tatrách, někdy ve 30. letech. Zleva: moje kamarádka Duca Robinsonová, teta Marie Paszternáková a já. Žena s taškou napravo je moje maminka Helena Pollaková, rozená Paszternáková. Kruhem, který Duca a já držíme, jsme si házely a hrály si s ním.

Tatínek míval čtyři týdny volna, takže jsme jezdili na dovolenou. Někdy jsme jezdili do lázní, obvykle do Mariánských Lázní, a někdy rodiče odjeli sami, nechali mě u prarodičů v Košicích nebo u tety Hermíny v Klatovech. Jezdila jsem taky na výlety s maminkou po Slovensku, do Piešťan, Trenčianských Teplic nebo Tater.

S Ducou jsme se skamarádily v Žilině a dodnes jsme přítelkyně. Její rodiče měli dům se zahradou, kde jsme trávily hodně času. Byla stejně stará jako já. Duca prošla Osvětimí a byla osvobozena v Bergen-Belsenu. Pamatuje si, že se probudila v nemocnici v bílé posteli a myslela si, že musí být v nebi. Říkala mi, že když se vrátila domů, první člověk, kterého potkala, byl kolaborant, který je hlídal, když je chytili. Tak ho udala na policii, která ho sebrala, ale o týden později zase propustila. Tibor mi řekl, že Duca je na tom špatně s nervy. Tak jsem jí pozvala do Prahy a společně jsme žily v mojí garsonce, až do roku 1950, kdy jsem se vdala. Duca se pak odstěhovala zpět do Bratislavy, ale dodnes se setkáváme. Stala se fotografkou. V 60. letech ji jedna zahraniční agentura poslala do Izraele, aby udělala fotky pro knížku. Předmluvu k té knížce měl napsat Arnošt Lustig, ale ten, když emigroval, zazdil text předmluvy spolu s fotografiemi u sebe na chatě. Bylo to, jako by se ty fotky vypařily. Objevily se až po roce 1989. V 90. letech hostilo Židovské muzeum v Bratislavě výstavu jejích fotografií a kniha nakonec vyšla pod názvem "Zazděné obrazy".